

laa rahvast loota. Tulosese juhil sõitsin julgest roopliko teed mööda edasi, funni poole tunni pärast üks üksik talopere nähtavaks töös.

Wärava taga astusin sadulast, talotasin hobuse ratsu pidi õue, sidusin aia fulgi ja läksin ise läkskaudo toa ust otsima. Matusese aea pärast leidsin kül ulse ja tegin sanga lahti, aga üks oli toast linni pandud. Ehk kül tulervalgus praguude wahelt mino peale paistis, siiski ei wöinud mina tupa waadata ega toast muud heälitsemist kuulda, kui killide laulu. Mina vörutasin vaar korda rusikaga piida vasto, loer halas rebe al läradast haufuma, aga tuba jää kui enne killide laulotawaks. Kolmatorda tugevamast koputades, kuulin madalat heälitsemist, selle peale wana roostetanut naise föri täie suuga hüüd: „Mis k— sunnitaw öösel ükse taga folistamas? Kas tont wai inimene — wai ehk oled sina, Siim?”

Et kül nägemata teretamine lahke ei kostnud, siiski palusin ust lahti teha ja teelt eßinut wöherale peawärjo ööseks anda. Läks kaunis hea tük aega, enne kui mino palumist tööteti täitma. — Sanga üle tupa waadates nägin tahmase näoga wanamoori räbalas särkis ja niisama foristamata toa; föik näitas rop ja läsmata, kui harimata küsimine, misga eit mind ükse taga tundmata kombel teretanud. Kas inimesel meel ja süda pimedusses elavad, seal on laa maja ja riided läsmata, otsego ei salliks ta wägust ja puhtust fuskil pool. Targemad mehed, kes

paljo maid läbi läinud ja mitmeid sugu rahvast tundma saanud, leidsid lugu enamist igas paigas nönda.

Lahelt teretades astusin üle läwe tupa. Wana eit pörnitas wihasi filmaga mino peale, kui oleks tahtnud peast jalguni mind mõeta ja ninaotsast üles, tunnistada, mis ammetmees ma pidin olema; siis hüüdis ta: „Loho! isand? wai saks — wai hunt-sakas ehk mis vergeli ammetmees teie olete? — kust k— teid seie paisatje?”

„Andke aego, pai eidekene! siis pajatan teile lugu — ütlesin mina, ja hakasin sedamaid eksimise juhtumist lühidelt rääkima; löpetusel küsisin, kas Kundla mõisi kaugel pidi olema?

„Kundla-mõisi! Kundla-mõisi!“ mekerdas eit otsekui mino küsimist tagaosatades, hakas ueste wanduma teejuhataid ja teekäijaid, funni ta wiimaks nönda löpetas: „Metsalise-sõitja wöis teile teejuhiks olla, kui sütkaudo Kundlassesse tahate minna. Meilt arvatse kolm wersta Kausta försi, sealte seitse Tihawere kiriko, mis hunt oma sabaga mõetnud, ja kirikust peab ligi nisama paljo moad veel Kundlassesse olema.“

Mina palusin eide käast endale öömaja, hobusele tuulevarjo ja heinakörsi lõualuude-lõugutuseks. Aga eideke kuulis ni-wähe mino palumist kui jänesse laulo, sellepärast piissin palumisele toeks poolerubla-tuki tema vihuõse. — Kas preegist magamise kohta kaabitut hõbewalge maast saanud wiga nii kirest inimejse lüllest jduab parandada, ei tea mina mite, ega ole tännini lugu ise veel futsunud, — aga wanamoori wihas